

Interview. I grænseoverskridende miljøer må især kvinder lære at sætte deres egne grænser, mener professor og forfatter Camille Paglia, der beklager MeToo-bevægelsens offergørelse og mener, at yngre generationer har svært ved at tackle den seksuelle frigørelse.

Lær at sige nej

▶ LYT TIL ARTIKLEN

MARTA SØRENSEN

Camille Paglia, professor i humaniora og mediastudier ved University of the Arts i Philadelphia, inviterer aldrig studerende hjem til sig. Det samme gælder journalister, undtagen da holdet fra det amerikanske dokumentarprogram *60 Minutes* kom forbi i 1992.

»Men det var en hel gruppe, ikke en enkelt person,« siger hun til Weekendavisen. »Naomi Wolf (feministisk forfatter, *red.*) tog engang imod en journalist hjemme hos sig selv iført gennemsigtige orange haremsbukser, så man kunne se hendes trusser. Selvfølgelig brugte han det i sin artikel. Den slags gør jeg ikke.«

Kvinden, som kalder sig selv pro-sex-feminist og transkønnet, og som går ind for fri porno, abort og prostitution, vil ikke risikere nogen sløring af grænsen mellem det private og det offentlige, ingen opfordring til intimitet i den professionelle sfære.

Hun fremhævede Madonna som en ægte feminist i 1990 og roste hendes lumre video til »Justify My Love« som pornografisk og »fabulous«, ligesom hun forsvarede Hugh Hefners bidrag til det amerikanske mandeideal efter hans død. Men selv er hun så langt fra en lingerieklædt forføreriske eller *Playboy bunny*, som man kan komme. Lutter blazere, læderjakker, næsten uniformlignende dragter og kort hår. Rene linjer, ikke så meget pjat.

Camille Paglia. FOTO: MARCELLO MENCARINI

71-årige Paglia, der er aktuell med endnu en samling tekster om køn, kultur, politik og religion, ville nok ikke have følt sig hjemme på Forfatterskolen, som den så ud omkring starten og midten af 1990'erne, da der ifølge flere kilder ikke ligefrem var vandtætte skotter mellem privatliv og skoletid. Hun er heller ikke begejstret for de flydende omgangsformer mellem underviser og studerende, som tidligere på året førte til en usædvanlig MeToo-sag i Paglias egen akademiske verden. En ældre kvindelig professor ved New York University blev suspenderet i et år uden løn for at have sexchikaneret en yngre mandlig kandidatstuderende. Hun sendte ham indsmigrende e-mails, overnattede i hans lejlighed og syntes i det hele taget at kræve en loyalitet og intimitet, der gik langt ud over deres professionelle forhold.

Da sagen kom ud i New York Times i august, påpegede flere, at den slags altomsluttende lærer-elev-relation ikke var en enlig svale på amerikanske universiteter, hvor visse professorer ikke bare er berømt, men en slags urørlige genier, der har lov til at være lidt gale og nærgående. Flere af Ronells kolleger, deriblandt Slavoj Žižek og den amerikanske filosof og queer-teoretiker Judith Butler, forsvarede hende, omend Butler senere trak sin støtte tilbage.

»På YouTube kan man se en video fra Pompidou-centret i Paris, hvor Butler og Ronell valser ind på en scene sammen til tonerne af Aretha Franklins '(You Make Me Feel Like) A Natural Woman'; deres selvglæde, tåbelighed og middelmådighed er utrolig. Man ser tydeligt den konspiratoriske attitude i den akademiske elite hos disse

anden- og tredje gradstænkere,« siger Paglia, der mener, at hendes eget arbejdsliv har lidt under hendes manglende villighed til at tilbede stjerneprofessorerne som ung.

»Da jeg skrev mit speciale med vejledning fra Harold Bloom (litteraturkritiker og professor ved Yale University, *red.*), inviterede han sine kandidatstuderende hjem til sig og holdt hof. Den slags gad jeg ikke. Der skal være professionelle grænser på universiteter, ikke kun hvad angår sex. Studerende bør spørge sig selv, hvor meget de har lyst til at ofre af deres autonomi for at få en karriere.«

Kvindelige stereotyper

Paglia mener dog ikke, at man kommer den slags til livs ved at iscenesætte sig selv som et offer, hvilket MeToo-bevægelsen ifølge hende har været med til at fremme. I februar skrev hun i *The Hollywood Reporter*: »Det store spørgsmål er, hvorvidt den nuværende bølge af afsløringer, ofte i form af uunderbyggede anklager fra årtier tilbage, vil gavne kvinders ambitioner i det lange løb, eller om den allerede er ved at skabe yderligere problemer ved at genoplive gamle stereotyper om kvinder som hysteriske, uligevægtige og hævnerrige.«

Det sidste skete ifølge Paglia under høringen af Brett Kavanaugh i forbindelse med hans nominering til højesteretsdommer i USA. Her trådte flere kvinder frem og hævdede, at Kavanaugh havde forgrebet sig på dem seksuelt; en af anklagerne, Christine Blasey Ford, vidnede under høringen. Kavanaughs ry led voldsomt under sagen, og han blev kun med nød og næppe godkendt som højesteretsdommer.

»Vi er gledet ind i en situation, hvor en kvindes udsagn er mere værd end mandens, selv mange år efter begivenheden. Kvinden ses som et offer, der er svagere end manden og har brug for beskyttelse på arbejdspladsen og alle andre steder. Hun er handicappet på grund af sin historiske status som andenrangsborger. Den slags feminisme ønsker jeg ikke,« siger professoren, der kalder sig selv »lighedsfeminist«, der går ind for lige behandling af kønnene, ikke resultatlighed.

»Kvinden ses som et offer, der er svagere end manden og har brug for beskyttelse på arbejdspladsen og alle andre steder. Hun er handicappet på grund af sin historiske status som andenrangsborger. Den slags feminisme ønsker jeg ikke.«

Camille Paglia, forfatter

Man vinder heller ikke hos Paglia ved at være en mandlig anklager; således har hun ikke meget tilovers for Nimrod Reitman, den studerende, som Avital Ronell fra New York University talte så fortroligt med, og som nu er i færd med at sagsøge hende og universitetet. Som forsvar har Ronell påpeget, at Reitman besvarede hendes mails i en lige så kælen tone og aldrig antydede, at han havde det dårligt med det, Ronell kalder et blomstrende og teatralisk sprog mellem to voksne.

»Det perfekte møde mellem to narcissistiske, solipsistiske individer. Han brugte hende og red på den bølge, så langt han kunne,« vurderer Paglia. Selvom hun allerede i 1986 som underviser udviklede retningslinjer imod sexchikane, så eleverne kendte deres rettigheder, understreger hun, at man selv må sige fra i en ubehagelig situation. Ellers er man, som Reitman, en simpel karriererytter, uanset kønnet.

»Kvinder fra arbejderklassen har brug for beskyttelse, fordi de i højere grad er tvunget til at tolerere krænkelser for at beholde deres job og brødføde deres familie. Men hvis en privilegeret og veluddannet hvid middelklassekvinde ikke kan formidle, at hun er utilfreds over en fornærmelse eller seksualisering, er hun mere optaget af sin karriere end af sin værdighed og selvrespekt. Kvinder må selv trække grænser og stå op for sig selv i situationen, ellers vil intet ændre sig.«

Pæne, søde middelklassekvinder

Dette er især vigtigt, mener Paglia, i miljøer, hvor grænseløshed og sammenfletning af det personlige og det professionelle er næsten uundgåelig, for eksempel i teater- og filmverdenen.

»En danselærer skal tage fat i sine elevers kroppe for at rette på dem, skuespillere rører ved hinanden og optager sexscener. I et ensemble sidder man i grupper, spiser sammen og arbejder sammen, ofte til langt ud på natten. Idéen er, at individerne skal blive til en familie, at selvet skal opløses, så man kommunikerer næsten telepatisk, og jeg kan ikke se, hvordan man skal kunne opretholde en streng opdeling mellem privatliv og arbejde i sådan et miljø. Det er meget nemmere i et kontormiljø,« siger Paglia og griner, da jeg fortæller hende om en af Netflix' mere fjollede bestræbelser på at undgå nye MeToo-skandaler, nemlig en regel om, at medarbejdere ikke må kigge på hinanden i mere end fem sekunder ad gangen.

»Hvide middelklassekvinder har svært ved at forsvare sig verbalt og bliver nemmere pinligt berørt. De sidder der i mine timer, meget pæne og søde, og forstår slet ikke de seksuelle signaler, de eventuelt sender via deres tøj. Derfor bliver de usikre og ved ikke, hvad de skal gøre, hvis en mand lægger an på dem. Jeg er imod alt, der giver mere magt til sådan en pæn, ordentlig og behersket middelklassekultur.«

Paglia anerkender, at overgreb, seksuelle krænkelser og voldtægt finder sted og selvfølgelig skal straffes. Men hun mener ikke, at voksne kvinder nødvendigvis skal søge hjælp hos autoriteter, hvis de har haft en dårlig oplevelse med en mand.

»Under andenbølgefeminismen i 1960'erne og 1970'erne fandtes der kurser, hvor kvinder skulle lære at tale højt og for eksempel råbe 'nej' – 'Råb højere' – 'NEJ!' Det hører man ikke om længere. Kvinder skal lære at projicere en mere styrende og bestemmende attitude, og hvis en mand gør noget upassende, må man blive fuldstændig kold over for ham, simpelthen behandle ham som et barn.«

– Men er MeToo-bevægelsen ikke netop et udtryk for den vrede, som du efterspørger hos kvinder?

»De her kvinder råber og er vrede i grupper. Hvad med at bruge den vrede over for de konkrete personer, der generer dig? Kvinder er vrede på mænd og vil gerne være som dem, fordi de tror, at mændene har det godt og er glade. Men mændene er ikke nødvendigvis glade, de har bare selvtilid på grund af de høje mængder testosteron. Og jo mere de gør, som kvinder siger, jo mindre vil kvinderne have dem. Den slags mænd bliver kvindernes venner og fortrølige, men ikke mere.«

Skat på tamponer

Paglia mener, at enhver bevægelse tiltrækker fanatikere, der ender med at skubbe den brede offentlighed væk. Inden for MeToo kunne det være skuespilleren Asia Argento, der har anklaget produceren Harvey Weinstein for voldtægt og siden selv er blevet beskyldt for seksuelt overgreb. Eller en af Paglias gamle heltinder, Madonna, som under en demonstration efter Trumps indsættelse sagde, at hun havde tænkt på at sprænge Det Hvide Hus i luften. Eller skuespilleren Ashley Judd, der ved samme lejlighed klagede over skat på tamponer; ingen af dem er forbilleder ifølge Paglia.

»Man så den samme udvikling hos den tidlige suffragettebevægelse i starten af 1900-tallet, hvor man kæmpede for kvinders stemmeret. Først var det en meget værdig sag, der eksempelvis var associeret med kirken, men så kom fanatikerne: Nogle af dem lænkede sig til Det Hvide Hus eller Buckingham Palace, en anden, Emily Davison, sprang ud foran kongens hest under et væddeløb i England og blev slået ihjel. Da kvinderne så fik stemmeretten, forsvandt bevægelsen fuldstændig, og man så i stedet fantastiske karrierekvinder som piloten Amelia Earhart, journalisten Dorothy Thompson og fotografen Margaret Bourke-White. De beundrede mænd og talte ikke dårligt om dem; de ville bare have samme muligheder som dem.«

I et interview med netmagasinet Quillette beskriver Paglia MeToo-bevægelsen og de verdensomspændende Women's March-demonstrationer som vestlige kvinders genopdagelse af glæden ved den kønssolidaritet, som var en stor del af dagligdagen i langt det meste af menneskehedens historie, da kønnene havde meget lidt med hinanden at gøre.

Hun konkluderer i artiklen: »Kort sagt er #MeToo fra et historisk perspektiv et *cri de coeur* fra kvinder, der er ved at indse, at den seksuelle revolution, som mange af os engang omfavnede ekstatisk, på mange vigtige områder har devalueret kvinder samt gjort deres private forhold forvirrende og deres arbejdsliv kompliceret.«

Paglia er på egne vegne glad for de kulturelle forandringer i 1960'erne, der trak hende ud af 1950'ernes kvælende dydige atmosfære. Hun mindes en tid med kønsopdelte kollegier, hvor kvinderne skulle være hjemme klokken 23, mens mændene kunne gøre, som det passede dem.

»Autoriteterne sagde, at vi skulle beskyttes, men vi ville ud af den viktorianske infantilisering. Vi ville have frihed, også til at risikere voldtægt. Vi forstod, verden er farlig. Min generation var opdraget i et strengt miljø, der strukturerede vores personlighed, så vi kunne tage vare på os selv, da alle reglerne blev ophævet.«

Men ikke alle fra de efterfølgende generationer har været lige gode til at håndtere friheden.

»I dag bliver nogle kvinder bestyrkede over, at folk vover at kigge på dem, hvis de er ude at løbe i en top uden bh, og deres bryster hopper op og ned. Selvfølgelig må man gå klædt, som man har lyst, men hvis man ikke ønsker, at nogen skal blive seksuelt opstemt, skal man lade være med at vise flere kvadratmeter hud – eller lære at håndtere opmærksomheden,« siger hun og henviser til kvinder i Brasilien, hvor Paglia for nylig holdt foredrag, som gode eksempler.

»De viser deres krop frem og er meget mere sexede end mange hvide kvinder, men de har også attitude. Det er det samme med sorte kvinder eller latinokvinder i USA; når en mand siger til dem på gaden, at de er lækre, svarer de igen og råber 'tak!'«

I USA, mener Paglia, betragter mange kvinder arbejdspladsen som en modeopvisning.

»Mænd er totalt tildækkede, når de går på arbejde; kun ansigt, nakke og hænder er synlige. Kvinder viser ofte halvdelen af kroppen frem og tror ikke, det har nogen betydning for, hvordan de bliver set. Selv midaldrende kvinder, der taler om feminisme hele tiden, får lavet ansigtsløftninger. Vi har brug for et autoritativt forbillede for den ældre kvinde, for eksempel Angela Merkel, der går almindeligt klædt og har et ansigt, der bærer præg af det levede liv. Sådan ser ældre kvinder ud, og de skal være modige nok til at acceptere det, ellers får man aldrig magt i denne ungdomsfikserede kultur.«

Selv Madonna er faldet af på den: »Hun havde et virkelig flot ansigt, men har nu fået noget, der ligner implantater i kinderne. Hun ser jo skrækkelig ud!«

Camille Paglia: Provocations: Collected Essays on Art, Feminism, Politics, Sex, and Education. Pantheon.

MARTA SØRENSEN (f.1986) er journalist, satiriker og vikarierende opinionsredaktør på Weekendavisen. Hun er uddannet analytisk journalist og har en bachelor i musikvidenskab og engelsk. I 2010 var Marta med til at stifte det satiriske nyhedsmedie RokokoPosten, hvor hun stadig er medejer

og redaktør. Marta har tidligere været Faktisk- og kulturredaktør på Weekendavisen og skriver nu primært for Bøger, Kultur og første sektion.

MSRE@WEEKENDAVISEN.DK

Udvendig. Martin Kongstads kokkedrama om faderopgør,

[BØGER](#)

Romanov. Storbritannien og Rusland har været – og ikke været

[KULTUR](#)

Metoo. Adskil privat fra professionelt og lær at sige nej,

[SAMFUND](#)

Lyt til avisen. Få alle artikler læst op, når Lydavisen flytter ind på

[SAMFUND](#)

[SAMFUND](#)

[VIS ALLE ARTIKLER](#) ☰

#47 23 NOV 2018

Ingen vej ud

AF SØREN K. VILLEMØES

Anmeldelse.

Rødder er velfortalt og vigtig. For hvis drabet på Nedim

#47 23 NOV 2018

Lyt til hele Weekendavis

Lyt til avisen. Få alle artikler læst op, når Lydavisen flytter ind på

#47 23 NOV 2018

Fodnotepol...

Ugens politik.

Med forbehold. Færre fartøjer, flere fisk. OK med Å.

#47 23 NOV 2018

Kongens fald

AF ARNE HARDIS

Jensen. Skal, skal ikke? Inger Støjberg nytolker Christian 2.s pendulering

#47 23 NOV 2018

Skyerne samler sig

AF FREDERIK STJERNFELT

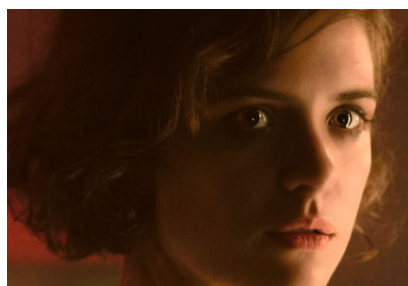
Kommentar. Nye afsløringer om Facebook bringer politisk kontrol med

#47 23 NOV 2018

Akademisk udbytte

AF HENRIK DØRGE

Meriterende. Universiteterne forærer deres forskning væk til

#47 23 NOVEMBER 2018

Mythos Weimar. Derfor er tv-serien Babylon Berlin den mest populære i årtier.

Berlin, den store skøge

AF JESPER VIND